

[Boeck-Hansen.]

se andet, end at de faglige Organisationer i Almindelighed har gjort et meget stort samfundsnyttigt Arbejde. Men jeg tror, at hvis Ordningen blev gennemført paa Frivillighedens Grundlag, vilde det give de bedste Resultater, og jeg tror, at man navnlig nu skal tænke derpaa. Derfor mener jeg, at selv om Folk ikke er i en Fagforening, maa de kunne komme ind i en Arbejdsløshedskasse. Det kan dog ikke være saadan, at de skal halvsulte, fordi de nu har en anden Overbevisning og fordi de har noget imod, at Fagforeningerne f. Eks. har faaet et politisk Anstrøg eller har Lyst til at støtte et bestemt Dagblad. De paa-gældende maa have Lov til enten at gaa ind i Arbejdsløshedskassen uden at skulle betale noget særligt ekstra eller til at oprette en særlig Arbejdsløshedskasse, men naturligvis kun paa de Vilkaar, paa hvilke Fagforeningerne i sin Tid oprettede deres Arbejdsløshedskasser. Dette forstaar jeg ogsaa, at den højtærede Minister kunde tænke sig at give dem Lov til, under Forudsætning af, at de opfylder de samme Betingelser, som man i sin Tid stillede over for Fagforeningerne, da disse oprettede deres Arbejdsløshedskasser.

Jeg undrer mig over, at Administrationen ikke har faaet Øje paa, at der ligger en Fejl i, at Fagforeningerne roder deres egen Administration sammen med Arbejdsløsheds-kassernes. Der er efter min Mening noget galt deri, og det forekommer mig ogsaa at være en meget dyr Administration, naar det skal være nødvendigt at lægge op til 100 pCt. Ekstrakontingent paa Folk, der ikke staar i Fagforeningerne, blot fordi Fagforeningerne deltager i Kontingentet. Det synes jeg er en dyr Administration. Nu ved jeg meget godt, man vil sige: Ja, men deres „Liv“, som ikke staar i Fagforeningerne, er ikke saa godt som de andres. Det kan være, men alligevel, 100 pCt., det er nu meget. Naa, jeg ser ogsaa til min Tilfredshed, at man er gaaet med til at sætte det ned til 33 $\frac{1}{3}$ pCt., skønt jeg ogsaa synes, det er dyrt; navnlig hvis der sker større Indmeldelser, synes jeg, det er meget dyrt, men det lader sig i hvert Tilfælde høre.

Til sidst vil jeg gerne understrege, som jeg begyndte med, at vi meget vel kan slutte os til det Kommissionsforslag, som

er fremkommet ved Forhandling mellem de fire store Partier med Tilslutning af Retsstatspartiet. Vi vil ogsaa med Glæde og med Flid gaa ind i et Udvalgsarbejde for maaske at faa visse Enkeltheder ændret, faa indført Forbedringer. Maaske et Spørgsmaal som Arbejdskortene kunde faa en mere praktisk Løsning. Jeg kunde ogsaa tænke mig, at man kunde ordne Forholdene for Havnearbejderne over hele Landet, saaledes som Københavns Havnearbejdere har ordnet sig. Maaske Folk med kortvarigt Arbejde kunde komme ind under en lignende Ordning, det ved jeg ikke. Det kan meget godt være, der er saadanne Detailler, som bør ordnes, og vi tilsiger derfor dette Udvalgsarbejde vort velvillige og omhyggelige Medarbejderskab. Men vi er ogsaa klar over, at dette Arbejde bør foregaa hurtigt.

Naar Kommissionen er kommet til et saa godt Resultat, kan en af Aarsagerne dertil ogsaa godt være, at den tidligere Socialminister, det ærede Medlem af det andet høje Ting Hr. Steincke, nu er blevet Aktieselskabsdirektør, saadan at han har haft Lejlighed til at se praktisk paa Forholdene. I hvert Fald forekommer de her foreslaaede Ændringer mig at være praktiske og at ville forbedre Loven i ikke ringe Grad.

Rager: Jeg tror, at saadan som Forholdene havde udviklet sig, var det nødvendigt, at man gik til en Revision af den sociale Lovgivning. Den har, siden Socialreformen blev vedtaget i 1933, virket nogenlunde uændret. Alene dette betyder jo, at der er gaaet en Aarrække, i hvilken der er høstet Erfaringer. Men dertil kom, at den sociale Lovgivning efterhaanden var blevet omgivet med en Mistænksomhed, der kom til Orde, en Gang imellem offentlig, men maaske nok saa meget Mand og Mand imellem, og en social Lovgivning, der er kommet ind mellem saadanne Skær, er i Virkeligheden nødstedt. Det er ganske ligegyldigt, om den er kommet derind ved egen Skyld eller ej; man tjener ikke den sociale Lovgivning ved at sidde den Art Anker mod den overhørig.

Derfor tror jeg, det var rigtigt, at man gik til Nedsættelsen af Revisionsudvalget. Naturligvis hørte vi i Revisionsudvalget om de Anker, der var, men vi foretog